

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 8. De cura salutis. Salus magnum est negotium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

Aprilis.

Qui arguetur à Deo, arguetur à semet-
ipso. Bern. de Conf.

DIES VIII.

De cura salutis.

Salus nostra magnum est negotium.

I.

Negotium salutis grande est negotium ;
quia unicam hoc effectus habet maxi-
mi prorsus momenti ; cum se ad infini-
tatem usque extendant, & in æternitatem
definiant ; cum hic agatur de re non mino-
ris ponderis, quàm sit animæ salutem vel
consequi, vel ad sempiternas inferorum
pænas damari ; hoc est amittere vel ac-
quirere felicitatem æternam, & infinitam,
evitare, vel incurrere miseriam æternam, &
infinitam. Hoc vocatur negotium gran-
de. Præcipua Principum Consilia, famo-
sissima heroum facinora salutis negotio
comparata, ut sanum de re feramus judi-
cium, puræ putæ nugæ sunt, quibus præoc-
cupatio, & consuetudo, negotiorum, &
grandium negotiorum nomen dedere.
Grande nihil, præter id, quod æternum
est, præter id, quod infinitum est. Cæ-
tera

tera omnia limitibus suis circumscripta , Aprilis.
& propterea nihilo minora sunt, si cum
æternitate conferantur.

II. Eheu ! Domine, si cognovissem ,
quòd salutem meam negligendo, me pe-
riculo essem expositurus, animam meam
perdendi, bona æterna, bona immensa
perdendi, teipsum, mi Deus, perdendi ,
reque perdendo, omnia perdendi, fuissémne
adeò cæcus, ut in tanta negligentia vitam
meam transfigerem? Deum amittere quanta
infelicitas! eum amittere, in omnem æterni-
tatem nunquam recuperandum, quanta de-
sperandi causa! eum turpis, & momentaneæ
voluptatis, exigui commodi gratiâ a-
mittere, quanta stultitia! at post hanc ja-
cturam nullo tangi dolore, quanta stupidi-
tas! Væ mihi, si hujus jacturæ gravitatem
non agnovero nisi tunc, ubi eam sensero ;
nisi tunc, cùm eam farciendi nulla amplius
supperet ratio! nisi tunc, cùm ea me li-
berare non amplius potero !

III. Dum verò animam perdimus, non
modò bona æterna, bona immensa perdi-
mus, sed insuper in mala sempiterna, in
mala immensa incidimus. Plerique ho-
mines, carnis, sensuumque mancipia, tam
exiguo tenentur bonorum alterius vitæ
desiderio, licet ea æterna sint, quia neque

Aprilis.

præsentia sunt, nec sub sensum cadunt, ut illis non inviti se abdicarent, dummodò brutis gaudere voluptatibus possent; sed pessimum est, quòd, dum bona hæc æterna perdunt, mala æterna infinita incurrant. Oportet, vel æternum felicem, vel æternum infelicem esse; medium enim teneri non potest: quàm horrenda oppositio inter duo, quorum alterutrum eligendum! inter hæc tamen homo deliberet? inter duas hæc æternitates assidue incedimus! Ad unam promerendam magnis opus est conatibus, & eos non adhibemus, ad alteram incurrendam non opus est, nisi unico fallente passu, & non trepidamus! non vigilamus! quò fides nostra devenit? ubi ratio nostra est? ubi charitas, quam nobismetipsis debemus? si vel ethnicos, vel insanos, vel nobismetipsis inimicos nos esse crederemus, num secus ageremus?

Confundere ob cecitatem tuam, qua hætenus laborasti, dum tanto amore rerum nihili flagraris, grandi tuo negotio propriæ videlicet salutis neglecto.

Solicita es, & turbaris erga plurima: porro unum est necessarium. *Luc. 10. 41.*

Majorum nugæ negotia vocantur. *Aug.*

DIES